

Et Mindretal af Udvalget — Borgen og Clausen — samstemmer med de foranstaaende Betragtninger og deres Resultat, forsaavidt som der handles om egentlig Eftergjørelse; men de formene, at de her omhandlede kunstneriske Arbejder staae i et saadant Forhold til det offentlige Liv og derhos som oftest gaae saaledes sammen med den arkitektoniske Omgivelse, at enhver Udbildning, som skeer ved Hjælp af mekaniske Midler, antages her at burde være uforment.

Endnu vigtigere er Sagen med Hensyn til de tvende efterfølgende Bestemmelser i § 7, der omhandle Benyttelsen af Kunsten i Haandværkets, Industriens og Litteraturens Tjeneste. At det i Smagens Interesse er ønskeligt, at Kunsten vækker Haandværket og Litteraturen Haand, og at Benyttelsen til Mønstre og Gjengivelse i offentlige Blade og Bøger vil blive besværliggjort derved, at Kunstnerens Samtykke maa indhentes, lader sig naturligviis ikke nægte, og den ved Lovudkastet skabte Frihed synes saaledes at have Krav paa Anerkjendelse. Ikke bestomindre har Akademiet for de skønne Kunster i sin ovennævnte Betænkning med megen Styrke modsat sig de herhen hørende Bestemmelser, og Udvalget formener at maatte slutte sig hertil.

Akademiet har saaledes gjort opmærksom paa, hvad der ogsaa er enkelte af Udvalgets Medlemmer bekiendte, at saadanne Lovregler ville gribe forstyrrende ind i en i disse Forhold bestaaende Væbtegt, efter hvilken Kunstnerens Samtykke erhverves til enhver saadan Benyttelse og Udbredelse, en sædvansmæssig Regel, som er fremgaaet af en formeentlig rigtig Følelse og Anskuelse af gjenfaldige Rettigheder, og som ingen ærefjær Borger tilfidesætter, — at Lovudkastet saaledes vilde formindste, istedetfor at udvide Kunstens lovlige Territorium. Akademiet har udhævet, at der i den sande Kunsts Væsen ligger en Stræben efter Offentlighed, og at det fornøstigtviis maa være enhver Kunstners Ønske og Interesse at see sine Værker benyttede og udbredte, men at det netop under denne Stræben maa være ham af Bigtighed at paasee Maaden, hvorpaa Benyttelsen skeer, at vaage over, at Kunsten ikke nedværdiges

af Uforstand eller Mangel paa Kjendskab til de Betingelser og Former, hvorunder den kan overføres og anvendes paa de forskjelligartede Brugsgjenstande, — og at det netop i denne Henseende er af stor Betydning, at der hævdes Ret for Kunstneren, saaledes som nu er Tilfældet, til at give Haandværkeren Vink og Raad, medens en saadan uindskrænket Abgang til fri Benyttelse, som Lovudkastet hjemler, vilde fremkalde store Misbrug til Skade saavel for virkelig Smag og Kunstfands som for Industrien. Akademiet har tilføjet, at denne Ret for Kunsten til at føre et Tilsyn med Haandværket endog er paabuden som Pligt i Akademiets ældre Fundats. Kommer nu hertil, at Sagen ogsaa kan have pekuniær Interesse for Kunstneren, og det saameget snarere, som den almindelige Frihed til at afbenytte en Kunstners Arbejde vil medføre, at ingen Haandværker vil kunne staae sig ved at henvende sig til en Kunstner om Tegning og Bistand — Noget, som for Tiden ikke er ualmindeligt — naar han maa være udsat for, at Andre eftergjøre, hvad han har maattet anvende Penge paa at skaffe tilveie, forekommer det Udvalget, at der turde være tilstrækkelig Anledning til at hævde og beffærme en Tingenes Orden, der hidtil ikke har lagt noget hæmmende Baand paa Industrien.

Udvalgets Mindretal (Borgen og Clausen) er dog enig med Lovudkastet angaaende den under b. gjorte Undtagelse, idet at Benyttelsen af kunstneriske Mønstre til Haandværks- eller Fabrikarbejder kun i meget uegenlig Forstand kan henregnes til Eftergjørelse og derfor synes at burde være stillet udenfor Lovens Forbud.

Efter disse mere almindelige Betragtninger skal Udvalget endnu tillade sig at gjøre nogle Bemærkninger ved de enkelte Paragrafer.

ad § 1.

Derfor Udvalgets ovenfor fremsatte Forslag om, at denne Paragraf kommer til at indeholde en Regel for al Kunst, maatte vinde Medhold, vil det være nødvendigt, at de specielle Exempler, som nævnes i andet Stykke, udgaae, da de